

Pozivamo Vas na otvaranje izložbe

Zdravka Joksimović

“Vaše telo zaslužuje najbolje”

orila u 19h

v.arte.rs
ogorska 29, Beograd
no vreme: 12-20h/ subotom 12-19h
ek: +381 11 824 39 96
il: galerija@artemedia.rs

arte GALERIJA

BRAT H₂O

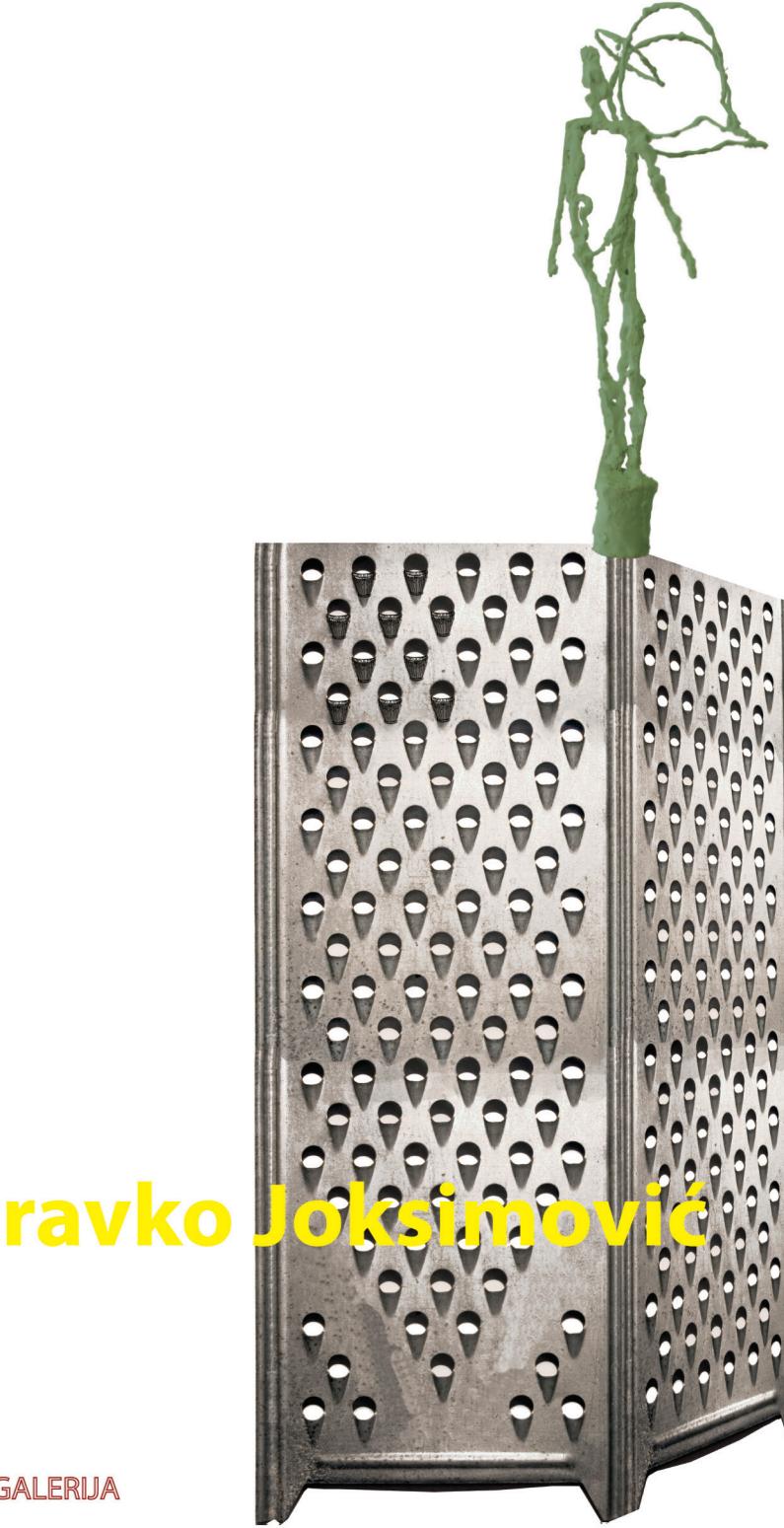

Ksimović

0. godine na E
i magistrirao na
u Beogradu, u kl
Od 1992. godine
ultet likovnih um

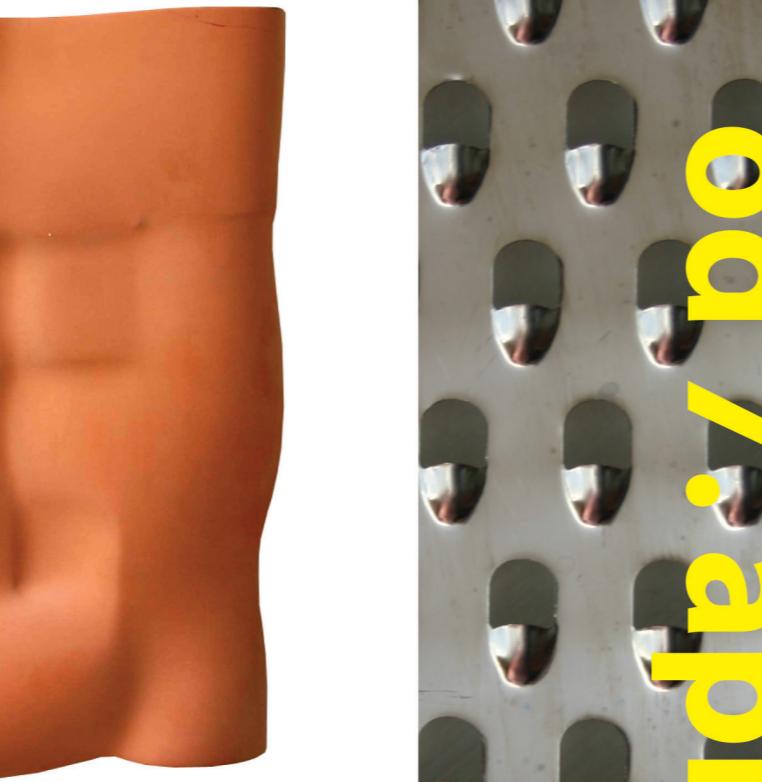
j Goričkovního
Nikolearskom

Zdravko Joksimović

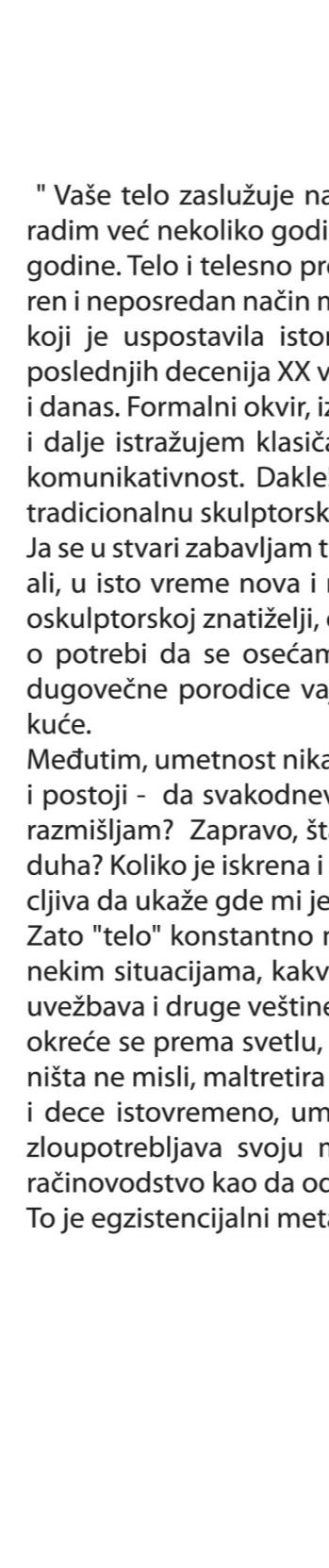

Zdravko Joksimović, vajar i profesor na likovnoj akademiji u Beogradu, nezaobilazna je ličnost savremene domaće umetničke scene, a za njega je već rečeno da je autor verovatno „najcelovitijeg i najoriginalnijeg opusa u savremenoj srpskoj skulpturi“. Joksimovićeve skulpture, koje uvek karakteriše za modernu umetnost gotovo paradoksalan spoj „zanatske“ besprekornosti i konceptualne zasnovanosti, predstavljaju neobičan miks: u formalnom smislu, tehnički perfektnе, iskazuju autorovu sklonost ka ispitivanju mogućnosti određenih materijala i njihovih skulptoralnih potencijala, dok u značenjskom smislu, kroz duhovite i neočekivane kombinacije predstavljenog, iznose ozbiljna pitanja o prirodi umetničkog stvaranja i uloge skulptora u tom procesu.

Skockan

"Vaše telo zaslužuje najbolje" je reklamni slogan koji povezuje skulpture na kojima radim već nekoliko godina. Početak ovog ciklusa započinje sa crvenim torzom iz 1997. godine. Telo i telesno predstavljaju samo okvir. U tom formalističkom labyrintru na otvoren i neposredan način mogu da komuniciram sa sistemom vrednosti, još uvek važećim, koji je uspostavila istorija umetnosti, kao i sa fetišističko-mazohističkim nasleđem poslednjih decenija XX veka. Naravno i sa onim kako se telo re-definiše i promoviše juče i danas. Formalni okvir, iz kojeg namerno ne želim da izađem, govori o mojoj potrebi da i dalje istražujem klasičan skulptorski jezik, njegove univerzalne zakonitosti, njegovu komunikativnost. Dakle! sa formalne strane mene zanima upravo to, koliko se kroz tradicionalnu skulptorskiju logiku može biti inventivan, jasan, raskošan i poetičan. Ja se u stvari zabavljam tražeći neku novu kombinaciju koja mi donekle izgleda poznata, ali, u isto vreme nova i neočekivana. Ali skulptura nije samo to. Do sada sam govorio oskulptorskoj znatiželji, o ljubavi prema čistoti skuporskog jezika, o potrebi da se osećam kao dostojan delić istorijskog kontinuiteta, da budem deo dugovečne porodice vajara, napsletku, da se u skulptorskoj praksi osećam kao kod kuće.

Međutim, umetnost nikad nije samo to. Ona sama ima potrebu, zbog koje, može se reći,

i postoji - da svakodnevno odgovara na najupornija pitanja: kako se osećam i očemu razmišljam?

Zapravo, šta ja to radim i zašto? I u kolikoj meri skulptura odražava stanje

duha? Koliko je iskrena i dosledna u pokušaju da se odredi prema svetu i koliko je proni-

ciljiva da ukaže gde mi je mesto?

Zato "telo" konstantno menja svoju ulogu, bude u nekom stanju, pa izađe, nalazi se u

nekim situacijama, kakve god da su, nespokojno i nepoverljivo čeka, i pored čekanja

uvežbava i druge veštine, boluje i ozleđuje se, uči da guta i što se ne jede,

okreće se prema svetlu, stari i dlakavi, šminka se i doteruje, održava higijenu, ponekad

ništa ne misli, maltretira svoja čula domaćim zadacima, dobija na težini, igra se odraslim

i dece istovremeno, umorno i iscrpljeno, ne veruje svojoj nemoći, možda zato arči i

zloupotrebljava svoju moć, još uvek otkriva svoju fiziologiju, vodi svoje emotivno

račinovodstvo kao da od toga ima neke koristi.

To je egzistencijalni metabolizam. Biće razapeto između života, radosti i smrti.

Molimo sačekajte ovde

